

Hồi 54**Một tay Chống Năm Cọp
Thân Lạc Giữa Rừng Gươm****C**

ửu Thiên Hiệp đứng giữa bức mảnh lưới sắt cao giọng quát to:

- Thiết Huyết bảo ! Các ngươi là kẻ đáy giếng nhìn trời, mảnh lưới sắt này đâu cản nổi bước tiến của ta !

Vừa nói dứt, chàng tuốt phăng thanh “Khô trúc thánh kiếm” ra khỏi vỏ, quay một vòng tròn, kim quang chiếu ra vàng rực rỡ sáng chói khắp mặt trường.

Nhan Như Ngọc thấy Cừ Thiên Hiệp động thủ nàng biến sắc kêu lên thất thanh:

- Dừng tay lại. Mau !

Vừa nói dứt nàng rút phăng thanh kiếm dài, lay động vù vù, chìa mũi cản ngay ngọn “Khô trúc thánh kiếm” mà chính Cừ Thiên Hiệp đang thả thần lực chém xả và mảnh lưới.

“Khô trúc thánh kiếm” là vật chí bửu kỳ trân, sắc bén tột đời ... Bỗng nghe

- Keng !

Tiếng binh khí chạm nhau tóe lửa, thanh trường kiếm trên tay Nhan Như Ngọc bị ngọn “Kiếm trúc” đả ra làm hai đoạn, khúc đằng mũi văng ra xa bóng người bị dội ngược ra sau hai bước.

Cừ Thiên Hiệp đứng trố mắt nhìn nàng ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương ! Tại sao ?

Nhan Như Ngọc thẹn đỏ mặt, tay cầm thanh kiếm gãy chỉ vào mảnh lưới sắt dày cộm nói nhanh:

- Thiếu hiệp chớ khinh thường, mảnh lưới sắt của Thiết Huyết bảo có nhiều độc châm, không nên chặt phá được !

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt quan sát, thật đúng như lời Nhan Như Ngọc nói, mỗi tao lưới dường như có tô tráp một lớp bột xanh óng ánh, hoặc xám lơ mờ, phản chiếu ra những tia sáng nhỏ li ti, như sợi cước nhuộm làn chất tinh hóa học.

Cừ Thiên Hiệp giơ cao ngọn Khô trúc thánh kiếm trầm giọng nói to:

- Đành rằng mảnh lưới đầy độc chất ! Nhưng chúng ta há xuôi tay chờ chết hay sao ?

Đứng bên ngoài mảnh lưới sắt Thiết Huyết Bảo chúa “Bàng vân phúc vũ” Tiền Quân cười hắc hắc, bằng giọng nói oang oang:

- Hà ... hà ! Ta không ngờ có kẻ biết giá trị mảnh thiết võng, thực chẳng uổng công trình lão phu sáng tạo, nếu các người nhích động một tí thì sẽ có “Âm lẫn liệt hỏa” bao trọn hai cái sinh mệnh nhỏ này, mà chuyển thành hai khối than.. các người nghe rõ chứ !

Vừa nói dứt, lão Tiền Quân vượt nhanh chòm râu bạc vừa cười như điên dại, giọng cười quỷ quái âm ma, khiến người nghe rớt tim long óc.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, trợn mắt cau mày bằng giọng nói giận dữ quát to như sấm nổ:

- Đã là hào kiệt phải có thực học chân tài, bằng những thủ đoạn hèn mọn như người ... thực là uổng giá trị của một Bảo chúa !

Tiền Quân vượt nhẹ chòm râu bạc, cười hăng hắc, bằng giọng âm trầm ác độc, nghe như quỷ hú tha ma:

- Hà hà ! Muốn động thủ ư, được như thế đỡ cho lão phu. Hà hà ... coi đây ! Mời năm vị hổ tướng xuất trận, ta bỏ ra một chút mê mộng vũ trường ... đủ giúp cho các người an giấc ngàn thu ...

Chợt nghe bọn thủ hạ của Thiết Huyết bảo cất tiếng “dạ” vang rền ...

Nhan Như Ngọc lo sợ, nhìn Cừu Thiên Hiệp khẽ nói:

- Hãy đề phòng cẩn thận ! Lão Tiền Quân này, quỷ kế đa đoan tàn độc tột trời !

Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên nói:

- Ngũ vị hổ tướng chắc là năm tên cao thủ, thiên hình vạn mã, ta còn chẳng sợ nữa là, nhưng còn “Mê mộng” ...

Chàng vừa nói dứt lời, bỗng thấy từ xa xa, nơi góc viện, cuối dãy lưới sắt, hiện lên mười đốm lửa đỏ rực như ngọn đèn nhỏ, chiếu nhấp nháy, đi lần lần tới ... nhiều người lại kêu lên thất thanh:

- Ái da, nguy mất !

Nhan Như Ngọc sợ kêu lên thất thanh, đưa tay chộp lấy vai Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:

- Thiếu hiệp ... xem kìa.. con ... hổ !

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn rõ mười đốm lửa đỏ rực, chẳng phải ngọn đèn con, mà là mười con mắt của năm con hổ chiếu ra những tia mắt khiếp hồn ... sau khi

thấy rõ năm con hổ, Cừu Thiên Hiệp nắm chặt đốc “Trúc kiếm” xê mình tới trước ba thước, quay sang Nhan Như Ngọc khẽ bảo:

- Người đừng sợ, hãy để nó cho ta xử !

Nhan Như Ngọc bấy giờ trường kiếm đã gãy trên tay không tắc sắt, chỉ còn cách vận dụng nội lực vào song chuồng, thủ thế hộ thân, nghiên mình chờ.

Tiền Quân đứng bên ngoài mảnh lưới sắt nghiêng răng thét lên:

- Tiểu tử ! Thiết huyết bảo xử sự tốt với người lắm đấy ? Trước hết cho người thử sức với năm hổ tướng của ta ! Sau sẽ hà ... hà ?

Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên, bốn phương tám hướng vang lên những tiếng:

- Phần ... phật !

Ngay tức khắc, bốn phương xông lên khói nồng mù mịt, làn khói này dường như do một ống đồng thực ra, nhắm vào mảnh lưới sắt phun liên tiếp, trong nháy mắt, khung lưới sắt bị phủ dưới lớp khói trắng đục như màn sương mù, trong vòng năm thước, không nhìn thấy bóng người. Hơn thế nữa, luồng khói trắng có mùi nồng cay xé mắt, khiến người bị trúng nhâm, nước mắt tuôn ràn rụa, nước mũi chảy có giọt, hơi thở rất khó chịu dường như bị tắt nghẽn giữa cổ họng ...

Cừu Thiên Hiệp gượng chịu đựng, sự uất hận dâng trào lên ghen cổ, chàng cố gọi lên rồi rít:

- Nhan cô nương ! Cô nương chớ rời xa ta nhé !

Nhan Như Ngọc ngheo ngào kêu lên:

- Ta ở ... đây ! Người ... ở ... đâu ?.. Người ... đứng ... đâu ?

Vừa nói đến đây, nàng lên cơn ho sặc sụa.

Cừu Thiên Hiệp vừa mở miệng toan đáp lời, thì luồng khói trắng nồng chui ngay vào cổ, bắt chàng ho lên sặc sụa ... Cừu Thiên Hiệp cả kinh ngậm chặt đôi môi, bằng giọng ú ớ đáp lại:

- Ta ... ở ... đây !

Đứng bên ngoài mảnh lưới sắt “Bàng vân phúc vũ” Tiền Quân cười hăng hắc, nói:

- Hà ... hà ... ! Các người ngửi đủ mùi vị chưa ? Để năm vị hổ tướng xuất binh chứ !

Lão vừa nói dứt, thì nghe nhiều tiếng rống.

- “Cà um ! Cà um !”

Vang rền lên rung chuyển cả núi rừng, trong vầng khói đục mờ mờ, mười con mắt đỏ lòm như ánh đèn, từ xa xa bắt đầu xuất hiện ...

- Cà um ! Cà um !

Năm con hổ rống một lượt làm chấn động cả Thiết Huyết bảo ... Mỗi con hổ như con bò mộng vẩy đuôi phe phẩy, bước từng bước rất bệ vệ như vị tướng soái tuần du, năm đôi mắt đỏ như đèn lồng ẩn trong lớp khói mờ, càng lúc ... càng tiến đến gần.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng, lo sợ cho Nhan Như Ngọc sợ gặp sự chẳng lành, liền dò theo tiếng nói mà đến bên nàng bảo rất nhỏ:

- Nhan cô nương, hãy mau đến ẩn sau lưng tại hạ, chớ rời giây phút nào cả, năm con nghiệt súc để mặt ta !

Bên ngoài, Tiền Quân cao giọng nói to:

- Đã làm kinh động đến sự an nhàn của ta, thì các người phải bị sự trừng phạt của nó !

Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh, kéo Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- À ! Lão thất phu này độc ác thật.

Năm con hổ bị say thuốc, chúng đang đi tìm kẻ địch, một trong năm con đã rống lên thật to, rún mình phóng nhanh vào hai người đang đứng, thật là nguy hiểm khôn lường.

Cừu Thiên Hiệp tay hữu cầm “Thánh kiếm” tay tả vận nội lực thành công, hít vào một luồng chân khí, tả chưởng đẩy mạnh ra, đồng thời quát to:

- Nghiệt súc, muốn chết !

Ngon chưởng vừa đưa ra, trên mười thành công lực, kinh phong tuôn như giông tố, nặng tựa hòn giả sơn bay lông lốc xoắn vào yểm tâm con mãnh hổ.

- Bùng !

Sau một tiếng nổ, con mắt hổ to như trâu bị đẩy văng ra xa mấy trượng, nó cố vùng dậy rống lên vang động núi rừng và chạy trở vào nhập đoàn với bốn con mãnh hổ kia ...

Nguyên vì luồng khói đục ẩn làm cho ánh mắt của Cừu Thiên Hiệp hết tinh, ngon chưởng vừa rồi dư sức quật chết con mãnh hổ, chỉ vì chàng đánh phớt ngang, bocc nó văng ra xa như thế, chứ trúng phải yểm tâm thì con mãnh hổ sẽ nát thây ngay. Bấy giờ năm con hổ đều nằm phục dưới đất ve vẩy chiếc đuôi, đột nhiên tất cả đập mạnh đuôi nhảy vào một lượt với khí thế vô cùng hung mãnh.

Cừu Thiên Hiệp vẩy tay ra hiệu cho Nhan Như Ngọc nói mau:

- Chúng ta lách mình qua bên tả ... nhanh lên !

Vừa nói dứt, cả hai rún mình nhảy vọt qua bên tả.

Năm con mãnh hổ vồ trệt hai người, rơi “âm” trên mặt đất, thân nó rớt xuống đảo lộn giơ bốn cẳng lên trời ... có lẽ vì quá đau đớn nó rống lên vang động cả núi rừng, cả năm con đứng thẳng lên, bỏ vó bước đi từng nhịp, chúng đưa đôi mắt đỏ khè nhìn Cừ Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc như muốn ăn tươi nuốt sống hai người.

Hơi khói nồng nàn đã tan loãng đi, bầu không khí đã trở lại bình thường.

Cừ Thiên Hiệp bảo khê:

- Để ta giết sạch năm con hổ rồi sẽ phá lưới sau.

Vừa nói dứt thanh “Khô trúc kiếm” trên tay chàng hạ thấp, hai chân rún xuống thủ thế.

Vừa đúng lúc, năm con hổ vốn cực to, chúng đập đuôi nhảy mạnh vào tấn công.

Cừ Thiên Hiệp rất bình tĩnh, thanh kiếm giơ lên tận trán, hai tay nắm chặt đốc kiếm, đôi mắt nhìn quan sát, lại thấy một con hổ trong đoàn quá hăng, chạy đến trước nhút, thuận tay chàng chĩa mũi kiếm về phía trước rất nhanh, con hổ vừa phóng đến đỉnh đầu Cừ Thiên Hiệp, đã bị ngọn trúc kiếm chĩa vào ngực, rọc một đường dài đến rốn, máu huyết văng bắn ra tung tóe.

- Âm !

Thân mình to như con trâu bị ngã sầm trên mặt đất, gãy mấy cái chết tươi, máu hổ tuôn tràn ướt đất.

Thanh “Khô trúc thánh kiếm” rọc bụng hổ, máu hổ chảy đến chuôi và ướt cả mặt mày quần áo Cừ Thiên Hiệp, trông thấy thân hình chàng đỏ ối như người máu.

Bốn con hổ còn lại chúng trông thấy đồng bọn bị chế, hung tánh càng thêm ác liệt hơn, chúng lắc đầu vẩy đuôi, rống lên những tiếng thê thảm lấy thế nằm sát đất, đột nhiên chỗi dậy ... thêm một lần nữa, chúng đập đuôi phóng tới tấn công.

Lúc bấy giờ, Cừ Thiên Hiệp thủ thế chẳng kịp, chỉ còn cách choảng tay qua hông Nhan Như Ngọc, ôm nàng nhảy vọt ra xa hơn một trượng, tránh thoát nanh vuốt của bốn con mãnh hổ, trong lúc bất thần chàng cả giận nói:

- Đường đường là một người biết nghệ võ, không ngờ bị mấy con súc vật này vây khốn, ta vẫn không tin như thế được !

Trong lúc nhút thời, chàng nói ra bằng lời lẽ chân thành vô ý.

Không ngờ Nhan Như Ngọc lại cố ý, bèn cười nhạt nói tiếp:

- Nam tử như mi bị nghiệt súc vật khốn thì đã đành, chẳng nhẽ phận liễu tư nhược chất cũng bị súc sanh vây khốn nữa ư !

Vừa nói dứt, nàng buông vạt áo Cửu Thiên Hiệp không đứng phía sau lưng nữa, mà xê mình bước nhanh tới trước năm bước, trái lại Cửu Thiên Hiệp phải đứng sau lưng nàng.

Cửu Thiên Hiệp thấy thế hoảng kinh kêu lên:

- Nhan cô nương

Chàng chưa nói hết lời thì bốn con hổ điên lại phóng mình vô tới.

Nhan Như Ngọc hai tay vận mười thành công lực đẩy nhanh ra một chưởng vừa cao giọng hét to:

- Coi này !

Cửu Thiên Hiệp nhắc mình tới trước hai bước, tay hữu lay động Trúc kiếm, tay tả đẩy mạnh chưởng phong, công ra cùng một lượt.

Hai người hành động lúc thành linh, đồng đưa ra thế công một lượt, họ vận dụng toàn lực giận dữ khi xuất thủ, cho nên ba đạo kinh phong như ngọn thủy triều cuộn cuộn nổi lên, tuy bốn con mãnh hổ có hung dũng đến bậc nào, cũng không chịu nổi thế công mãnh liệt và thần tốc đó.

Bốn con mãnh hổ thân hình lớn như trâu, bị đạo kinh phong bốc đứng, giơ tám chân trước lên trời thân mình loạng choạng sắp ngã vì luồng chưởng phong vừa qua, tám chân sau chúng nhích động ve vẩy bốn cái đuôi, toan phóng mình tới trước dùng hết sức để công địch.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy, biết ngay là sự sống chết chỉ còn cách nhau làn tơ kẻ tóc, nếu không dùng toàn lực mình đẩy lui bốn con hổ này, tất nhiên chúng sẽ thừa cơ nhảy vào tấn công nữa, do đó chàng vận dụng nguồn chân khí, tay hữu lay động Trúc kiếm đạo ngân quang chiếu vàng hực, tay tả dùng chưởng lực, đôi chân bước theo thế liên hoàn vừa bước tới vừa rống to:

- Chết này !

- Cà ... um

Con hổ đứng bên mặt rống lên một tiếng đau đớn, thân mình to như con trâu, bị văng ra ba trượng ngã xuống đất giơ bốn vó lên trời, đoạn lăn tròn như con vù, cuốn cát bụi bay lên ngợp đất.

Cửu Thiên Hiệp thắng được hai con, còn lại ba con nên không chậm một giây, nhắc mình xê tới trước, nhanh như tên bay, đạo kim quang vàng óng ánh, thuận thế xốc nhanh thanh Trúc kiếm, người lần kiếm bắn vọt ngay mình một con mãnh hổ khác ...

Con mãnh hổ không linh cảm được cái chết kề bên mà nhe nanh, lộ mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp toan đập đuôi nhảy tới tấn công.

- Soạt !

Một tiếng nổi lên nhẹ, mũi kiếm “Khô trúc” đâm mạnh vào con mắt tả của mãnh hổ, ngập sâu vào năm tấc ! Bị tấn công bất ngờ, hổ chỉ kịp rống lên một tiếng rồi nhảy dựng lên cao hàng hai trượng.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp rút kiếm về, túng thế phải tung mình lên cao ba trượng, rút nhan Trúc kiếm rời mắt hổ, thuận tay chàng đâm mạnh vào bụng hổ một nhát thật sâu ... mãnh hổ tuy mạnh bạo song chịu đâu nổi “Thánh kiếm”.

Thân mình to như trâu từ trên cao rớt xuống ...

- Âm ! ...

Một tiếng vang lên rung rinh cả mặt đất, từ bụng hổ máu phun ra tứ hướng, đổ ối cả bốn mặt tường, nó nhào lộn mấy vòng mới chịu ngã chết.

Cừu Thiên Hiệp vừa hạ mình đứng xuống tràng, bất giác tái mặt kêu lên thất thanh.

- Nhan cô nương ! Hãy đề phòng !

Nguyên vì Nhan Như Ngọc trông thấy Cừu Thiên Hiệp đả thương ba con mãnh hổ cùng một lúc, nàng vốn dĩ là con người háo thắng, bèn nổi tính cao hứng vận nội lực đẩy ra song chưởng đánh vào hai con mãnh hổ còn lại

Bàn về chưởng lực, mỗi khi muốn giở thế công, trong người phải đầy đủ nội lực chân người mới dám đưa ra song chưởng, nếu miễn cưỡng đánh càn thì song chưởng chẳng có tí kinh phong nào.

Lúc đầu Nhan Như Ngọc đã vận dụng hết nội lực đẩy ra hai chưởng, bấy giờ lại vung chưởng đánh nữa, thử hỏi nội lực lấy đâu ra để tạo luồng kinh phong.

Đành rằng, chưởng lực không có chân người cũng có thể quật ngã chồn, cheo, dã cẩu hay những loài tầm thường nghe gió động là chạy cong đuôi, riêng về mấy con mãnh hổ của Thiết Huyết bảo nuôi dưỡng lại khác hơn. Chúng được chăm nom và cho ăn thuốc từ nhỏ, lớn lên lại tập ăn chất nha phiến để dễ bề sai khiến, thành thử đàn mãnh hổ này mạnh bạo hơn đồng loại, hung tách tàn nhẫn hơn đồng loại !

Vì thế hai đạo chưởng phóng của Nhan Như Ngọc không đủ quật chết hai con hổ diên, mà làm cho chúng hung hăng thêm, cả hai con đều rống lên một lượt, một con phóng bên tả, một con phóng bên hữu nhắm ngay mình Nhan Như Ngọc chồm tới.

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp muốn ra tay giết nốt hai con hổ còn lại, nhưng thấy vẻ mặt Nhan Như Ngọc hiu hiu tự đắc, lại không cầu cứu nên chàng nghiêng răng, vận nội lực hờm sẵn song chưởng đợi Nhan Như Ngọc lâm nguy mới ra tay giải cứu.

Không ngờ, tâm thần quá căng thẳng, công lực lại chẳng chịu theo sự điều khiển của mình.

Nhan Như Ngọc giận xám mặt thét lên ngang trời, nàng vận dụng hết sức bình sanh đẩy ra một chưởng đánh vào con mãnh hổ bên tay phải. Công lực của nàng khá dồi dào, nên ngọn chưởng này đẩy bật con mãnh hổ văng ra xa bảy, tám thước kêu rống lên, dậy cả núi rừng ...

Khổ thay, con hổ bên trái thừa cơ phóng mạnh vào người nàng nhanh hơn tia chớp ngang trời ...

Nhan Như Ngọc kêu lên tuyệt vọng:

- Mạng ta chắc hừ hỉ rồi !

Một ý niệm sanh tồn lóe lên, khiến nàng quên đi sợ hãi nhảy trái qua một bên né tránh, nhưng không còn kịp nữa.

- A !

Một tiếng “rú” hãi hùng vang lên, tuy Nhan Như Ngọc nhảy ra ngoài bảy thước, tránh cái vồ của con mãnh hổ, nhưng bã vai nàng cũng bị vuốt hổ tạt nhẹ, làm mảnh vải xiêm trắng bị rách một lỗ khá to, máu tuôn ra ướt cả vạt áo trắng tinh.

Cừu Thiên Hiệp lại thét to:

- Coi chừng !

Vừa nói dứt, thân mình chàng đã bay bổng lên cao chẳng đợi đáp xuống hai chân chàng co lại nhắm ngay đầu con mãnh hổ đã xuống thật mạnh, bằng đường cước bộ “Ngũ mai”. Bỗng nhiên ... một tiếng “bốp” nổi lên khô khan, máu huyết văng ra tung tóe, cái đầu mãnh hổ bị cái đá của Cừu Thiên Hiệp bẻ văng óc, thân mình hổ ngã quy xuống đất chết ngay.

Cừu Thiên Hiệp diệt chết con mãnh hổ, song cơn giận vẫn chưa tiêu. Chàng xê mình về hướng Nhan Như Ngọc thấy con mãnh hổ bên phải lúc nãy bị Nhan Như Ngọc quật một chưởng đã sợ mất thần, bấy giờ nó cong đuôi chạy vòng quanh kêu rống không dứt, chẳng dám giở thế công ...

Cừu Thiên Hiệp quay nhanh “Trúc kiếm” rún bay vọt lên cao, tạo ra đạo kim quang chiếu óng ánh, đột nhiên kiếm phong chớp động, nhắm ngay đầu mãnh hổ xà xuống một nhát nhanh như chớp:

- Phập !

Một tiếng “phập” nổi lên khô khan, xuyên qua cổ con mãnh hổ, tiêu phăng cái đầu to tướng, hất bổng lên cao, máu huyết phun ra có vòi như suối đổ. Thân hình to như trâu lăn cuộn cuộn trên mặt đất một vòng sau cùng giãy đành đạch chết tốt ...

Cừu Thiên Hiệp nỗ lực giết một lúc năm con mãnh hổ, hào khí bốc lên đỏ hồng cả mặt, vội nhìn ra ngoài mãnh lưới sắt lại không thấy động tịnh gì cả, lắng tai nghe ngóng vẫn không nghe tiếng động nhỏ nào, chàng tưởng tượng có lẽ giờ này những người trong Thiết Huyết bảo lo đi ẩn mặt cả rồi. Chàng bèn quay sang Nhan Như Ngọc lớn tiếng bảo:

- Nhan cô nương ... chúng ta đi chứ !

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp đã cứu mình thoát khỏi miệng cọp, dùng sức diệt năm hổ, vậy mà chính mình nghĩ quấy cho chàng, vì nghĩ như thế nên nàng then đỏ mặt, ấp úng hỏi lại:

- Chúng ta làm sao thoát ?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không nghĩ ngợi:

- Phá rào mà ra chứ sao !

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn lên chót mãnh lưới sắt, từ dưới đất lên đến chót ước chừng năm, sáu trượng cao, có nóc như mũ, sức người không tài nào chui nhảy qua được nàng buồn bã nói:

- Không rõ giờ này Bích lão tiên bố ở đâu ? Tại sao chẳng thấy điểm động tịnh nào cả ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày nói:

- Có lẽ lão bị người ám hại cũng nên, chúng ta mau thoát khỏi nơi này rồi sẽ liệu !

Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ mảnh lưới sắt nói:

- Còn mảnh lưới

Cừu Thiên Hiệp nói nhanh:

- Hãy theo ta.

Vừa nói dứt, chàng nhấc mình phóng lên cao, đưa lưỡi “Khô trúc thánh kiếm” rọc rách lưới sắt như cắt giấy chàng rọc một lỗ rộng trên ba thước vừa đủ một người chui ra.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng mừng rỡ, vội hạ xuống bên Nhan Như Ngọc ... vui vẻ bảo:

- Nhan cô nương ... chúng ta ra ...

Chàng chưa nói dứt câu, bỗng nhiên những tao lưới sắt phát lên tiếng kêu:

- Keng ! Keng ! Cách ... cách !

Một trận âm thanh kỳ bí nổi lên, nhiều đốm lửa đỏ bay xẹt loạn trên bức thành mảnh lưới sắt.

Cửu Thiên Hiệp kêu lên: “Ài da” kinh sợ, vội mọp người xuống đất.

Ngay lúc đó, một tiếng “ầm” nổi lên dậy đất, trong chớp mắt chỗ mảnh lưới chàng vừa cắt hiện lên vô số tia sáng, mỗi đốm lửa bằng mắt mèo chiếu xanh biếc.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy ánh lửa tỏa lên mảnh lưới, bèn kêu lên hoảng hốt:

- Nguy mất ... chỉ sợ ...

Lời nói chưa dứt, thì đốm lửa cháy độ ba bốn thước vuông, bỗng lan rộng ra cả trượng, thật là quái dị, lửa cháy hực quanh bức lưới sắt song ngọn lửa to chỉ bằng mắt mèo cháy thành màu xanh biêng biếc, cùng với mùi hôi khét lẹt lạ lùng, thế lửa càng lúc càng to, bốc cháy từ một trượng lan mau qua hai, ba, bốn, năm trượng vuông, xung quanh mảnh lưới nhìn đâu đâu cũng thấy màu lửa xanh biếc ... dưới ánh trăng mờ, đêm dày gió nổi phát ra âm điệu vi vu, đốm lửa mắt mèo chớp nhoáng cháy lan tràn, trong khoảnh khắc mảnh lưới sắt bốc cháy toàn diện như biển lửa, vây khốn hai người vào giữa, thế lửa phừng phừng, càng lúc càng bốc lên cao ngùn ngụt.

Nhan Như Ngọc tay chân run lên bần bật, hốt hoảng kêu lên:

- Chúng ta phải làm sao đây ?

Cửu Thiên Hiệp khẽ chớp nhanh đôi mày kiếm, ngọn “khô trúc kiếm” dốc thẳng ra trước ngực cao giọng nói:

- Chạy ... chúng ta mau ra khỏi đây !

Vừa nói dứt, tay tả vung ra ôm ngang hông Nhan Như Ngọc, tay hữu huy động “khô trúc thánh kiếm” lóe ra muôn đạo kim quang rực rỡ, cất tiếng bảo to:

- Vung lên !

Thân chàng như con chim ưng, nương mình dưới lưới khô trúc kiếm vượt biển lửa chui ra ngoài.

Nhan Như Ngọc đành chịu Cửu Thiên Hiệp kéo đi như đứa trẻ lên ba, bấy giờ chung quanh mảnh lửa bốc cao hàng ba, bốn trượng, khói dậy nực nồng, hoàn toàn cách hẳn cảnh giới bên ngoài, do đó không tìm được phương hướng thoát thân.

Cửu Thiên Hiệp xem thường sự hiểm nguy, một mặt chạy như tên, một mặt lay động thanh kiếm như gió bão mở đường, lạ thay cho đạo kiếm phong, ánh kim quang lóe đến đâu, thì những đốm lửa xanh xanh như mắt mèo, vệt hằn ra hai bên, gây ra tiếng gió “khè khè” cực lớn.

Bấy giờ, đang ở trong biển lửa, Cửu Thiên Hiệp đâu còn tâm trí nào để quan sát tỉ mỉ chuyện kỳ lạ này, chỉ có cách múa thật nhanh “trúc kiếm” để mở đường chạy nhanh ra ngoài ... hướng này chính là mặt tiền của Tòa đại sảnh.

Bỗng nhiên ... phía sau lưng có tiếng rú lên:

- Ái dà !

Nhan Như Ngọc không may bị tuột khỏi vòng tay Cửu Thiên Hiệp lùi ra sau lưng chàng hai bước, không tài nào tiến theo Cửu Thiên Hiệp bước ra ngoài vòng lửa được, nàng chỉ kịp rú lên một tiếng thất thanh rồi nín bật, thân mình bị lọt trở vào trong biển lửa.

Cửu Thiên Hiệp đã đánh rơi Nhan Như Ngọc, bèn buộc miệng kêu lên thất thanh:

- Nhan cô nương đâu ... Nhan cô nương đâu ?

Nhan Như Ngọc đứng giữa biển lửa càng lúc càng lùi vào trong, tuy bên tai nghe lũng lũng tiếng kêu của Cửu Thiên Hiệp, nhưng khói nồng bay lên mù mịt, chạy vào mũi miệng khiến nàng ho sặc sụa không lên tiếng trả lời được.

Cửu Thiên Hiệp gào lên mấy lượt, vẫn không nghe Nhan Như Ngọc hồi đáp, khiến lòng chàng hồi hộp lo sợ, vội lay động “thánh kiếm” toan xông vào biển lửa lần nữa để cứu nàng.

Bỗng nhiên ... một bóng người cao lớn từ phía ngoài Thiết Huyết bảo bay vụt đến trước và hạ xuống mặt chàng.

Cửu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng mừng rỡ, vì kẻ lạ chính là Cái thế ma quân. Chàng nhìn thấy Cái thế ma quân toàn đỏ ối màu huyết tươi, thần sắc bại hoại, mặt mày giận dữ, sát khí đằng đằng, lão lượn ngang qua biển lửa đáp xuống trước mặt.

Cái thế ma quân giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Cửu Thiên Hiệp quát âm lên:

- Nhan phó giáo chủ ! Nhan cô nương đâu ?

Cửu Thiên Hiệp nón lòng lại muốn cứu Nhan Như Ngọc, bèn nhanh miệng đáp xuôi:

- Nhan cô nương kẹt trong biển lửa.

Cái thế ma quân nghe qua thất sắc rùn người xuống thấp, đẩy ra song chưởng đánh mạnh vào người Cửu Thiên Hiệp, đồng thời quát to như sấm nổ:

- Hay cho tiểu tử ! Ta sẽ diệt ngươi !

- o O o -